
ALTIJD HETZELFDE EN TOCH ALTIJD ANDERS ...

Zo zit het in **HET VEERHUIS**.

De laatste maanden, t.t.z. vanaf het begin van het 48ste seizoen is het niet altijd verlopen zoals wij het wensten, zowel wat publieke belangstelling (Sammy was uiteraard weer een uitschieter) als wat (huis)muzikanten betreft. Jos, Annemiek, Johnny en Eddy, er waren altijd wel één of meerderen die iets "mankeerden".

Toch is voor het publiek de muziek, het vertoon van de **FONDY** "*altijd hetzelfde*". Zowel met vaste bezetting als met "hulpmuzikanten" is het vanwege het uitgebreide repertoire echter ook "*altijd anders*". En dat weet en apprecieert het publiek.

Het "vaste" publiek is weliswaar aanmerkelijk verminderd in aantal.

Redenen daarvan zijn: we zien te weinig jonge(re) mensen en de oudere...

De grote vaste ploegen die vroeger naar **HET VEERHUIS** kwamen zijn zo goed als verdwenen. Jammer dat de interesse voor onze muziek er steeds maar op achteruit gaat. Nochtans, als er nieuwe gezichten opdagen, zijn die meestal zeer enthousiast en appreciëren ze de muziek en de sfeer in ons *buiten-gewoon* lokaal ten zeerste.

De ziekenboeg van de **FONDY** is zich stilaan aan 't oplossen. Ondertussen doen de vervangers het uitstekend; dat wordt erg gewaardeerd door ons allemaal. Eén van die vervangers - banjoïst Philippe Hermans - zei me de laatste keer nog: "zoiets als **HET VEERHUIS** bestaat niet meer, dit is uniek zowel qua muziek als qua sfeer". Het is fijn dat te horen van een muzikant die ook al meer dan 40 jaar de New-Orleansmuziek in het hart draagt en doorgeeft.

En voor de **FONDY** en **HET VEERHUIS** is het nu stilaan op naar de 50. Op 't einde van volgend seizoen 2019-2020! Hou jullie maar al gereed en laat het aan vrienden en kennissen weten. Maak er vanaf nu al reclame voor opdat het een heel groot feest zal worden. In 2020 ...**50 JAAR FONDY & HET VEERHUIS** wie had dat ooit durven denken.

Om het jaar vóór we ons 50-jarig bestaan zullen vieren ook nog interessant en levendig te maken komt Fapy Lafertin (Fapy "la mitraillette" bijgenaamd omwille van zijn uitzonderlijke snelheid waarmee hij zijn guitar kan beroeren) de band weer vervoegen op 16 februari.

Fapy is een vaste "klant" in **HET VEERHUIS**. Ongetwijfeld willen diegenen die Fapy al samen met de **FONDY** konden horen er zeker terug bij zijn. Dus : tijdig reserveren.

**Rood
huid**

THE LAST POST?

Een heldere, scherp in het oor snijdende klaroensolo kondigt het einde van de werkdag aan. Het zit erop voor die dag. Eindelijk rust. Al een paar eeuwen wordt dat signaal in een aantal legermachten gebruikt om hun soldaten te laten weten dat ze niet langer in potentiële gevechtsmodus staan. Het onverzadigbare oorlogsbeest mag dan gaan rusten of zuipen, gaan slapen of vertier zoeken bij 'groothartige' dames. Alleen de wachtposten blijven dan op ... post.

The last post ...? Op 31 juli 1917 begon de Britse veldmaarschalk Douglas Haig aan zijn 3de slag om Ieper, misschien beter bekend als de slag om Passendale, waarmee hij nu eindelijk de Duitsers de genadestoot wou geven. De laatste slag van deze verschrikkelijke oorlog moest het dus worden. Maar tegen het einde van deze veldslag op 10 november 1917 had hij honderdduizenden manschappen de dood in gestuurd om amper acht kilometer terrein te winnen. De oorlog zal dan nog eens een vol jaar duren en nog eens honderdduizenden slachtoffers maken in de vier windstreken. Een schitterend staaltje van militaire strategie of van massamoord!? De vraag stellen is ze beantwoorden, dunkt me.

The last post ...? Op 6 april 1917 beslisten de Verenigde Staten van Amerika troepen te sturen naar Europa om de geallieerden bij te staan in hun strijd tegen de Pruisen. In juni 1917 komen de eerste Amerikaanse eenheden aan land in Frankrijk. Slechts in oktober 1917 waren alle voorwaarden vervuld om ze voor de eerste keer in de strijd te gooien. En die voorwaarden waren complex en daarenboven meestal hallucinant. Een voorbeeld: het was ondenkbaar voor de Amerikanen dat zwarten letterlijk aan de zijde van blanken zouden vechten. Dat zou pas een oneer betekenen voor die blanken. En dat zou vooral een onaanvaardbare breuk zijn met de Amerikaanse doctrine van de rassenscheiding op basis van de inferioriteit van de zwarten. Op zich een inhumane en wrede maatregel dus, die in deze omstandigheden paradoxaal genoeg betekende dat de Afro-Amerikaanse soldaten aanvankelijk gevrijwaard werden van direct oorlogsgeweld.

Tussen de Amerikaanse bevelhebber Pershing en zijn Franse tegenhanger Pétain werd overeengekomen dat de 'zwarte' regimenten onder Frans bevel zouden staan. Een pseudo-argument voor die bizarre regeling bestond erin dat de Fransen al veel ervaring hadden met de inzet van hun "gekleurde" koloniale troepen. Maar dat kon natuurlijk niet betekenen dat ze een herenleventje zouden mogen leiden achter het front. Ze werden gebruikt voor de meest uiteenlopende logistieke taken. Eigenlijk slavenwerk (zoals ze gewend waren dus) dat absoluut niet ongevaarlijk was: wegen en spoorwegen aanleggen, loopgraven uitgraven, puinruimen, ... Zelfs tot na de oorlog mochten ze zich nuttig maken met o.a. het opgraven en herbegraven van de in verschillende stadia van ontbinding verkerende lichamen van gesneuvelde soldaten. In België vochten ze vooral mee tijdens het eindoffensief van 1918. In mei 1918 zetten de Fransen het later beroemd geworden regiment "The Harlem Hellfighters" in. Het laatste offensief begon op 26 september 1918 en daarin werden alle zwarte troepen ingezet.

Na de Last Post ...? Toen de uitputtingsoorlog dan eindelijk gedaan was, ging hij voor de zwarte Amerikaanse soldaten ongenadig verder. Het begon nog in Europa:

het roemrijke regiment “The Harlem Hellfighters” mocht niet mee opstappen in de grote overwinnaarsparade in Parijs op 14 juli 1919, terwijl de Franse en Britse zwarte troepen wel aanwezig waren. Dat ze uitzonderlijk op 19 februari 1919 wel mee hadden mogen opstappen in New York, was maar een magere troost. Zeker gezien in het licht van de gruwelijkheden die veel zwarte oud-strijders bij hun terugkeer in de USA direct of indirect moesten meemaken.

De lastposten ...! De Afro-Amerikaanse soldaten die uit WO1 terugkeerden naar hun ‘thuis’, waren eigenlijk niet welkom. Hun heldendaden interesseerden de blanke Amerikanen absoluut niet. Die waren immers gegrepen door een panische angst dat hun “niggers” op slechte gedachten waren gebracht door hun contact met de open Europese samenleving. In essentie ging het om de klassieke seksuele obsessie van de blanken. Ze vreesden voor de eer van hun blanke, o zo kuise eega’s! Zo had een senator het over ‘French-women-ruined-niggers’. En het refrein van een immens populair lied luidde toen: ‘How ‘re you gonna keep ‘em down on the farm, after they’ve seen Patee?’ Natuurlijk hadden zwarte soldaten seksuele omgang gehad met Europese vrouwen, natuurlijk waren ze ‘blootgesteld’ geweest aan de weliswaar door het oorlogsgeweld ook zwaargheavende idealen van vrijheid, gelijkheid, broederlijkheid. En dat maakte hen tot aartsgevaarlijke wezens in hun eigen moederland.

Rassenrellen en lynchings werden dagelijkse kost. De aanleidingen waren meestal gefingeerd of futiel. Ettelijke zwarte soldaten werden gelyncht omdat ze een Amerikaans legeruniform droegen! De KKK (Ku Klux Klan) organiseerde lynchpartijen alsof het feesten waren. Op 27 juli 1919 werd in Chicago een jongen gestenigd, omdat hij door onoplettendheid op een strand voor uitsluitend blanken was gestapt. De rellen duurden 5 dagen. Er vielen 38 doden en meer dan 500 gewonden. Het was de aanzet tot de “Red Summer” waarbij een nieuw element in de rassensrijd werd geïntroduceerd: de strijd tegen het communisme.

Enz., enz.

Ergens bij het begin van de documentaire “Apocalypse – La Paix Impossible” van I. Clarke & D. Costelle zie je een zwarte trompettist staan spelen tussen een vierende menigte. Dus kort na de bevrijding vermoedelijk en waarschijnlijk in Parijs. Je kan niet horen wat hij precies speelt, want er is een geluidsband overgeplakt. Maar vermoedelijk zullen dat jazzy fraseringen geweest zijn. Misschien was hij een lid van de band van James Reese Europe, de zwarte bandleader die in Europa had opgetreden. In elk geval zal hij hun muziek wel gekend hebben. Welke gedachten gingen er door zijn hoofd op dat gelukkige ogenblik? Zijn vinnige ogen stralen van de dromen die hij in zijn binnenste koestert: de droom dat het nu allemaal zal veranderen ... , de hoop dat het beter zal gaan

Ik weet niet hoe het hem vergaan is bij zijn terugkeer in Amerika, maar ik zou doodgraag het stukje muziek horen dat hij daar op zijn trompet speelde. Want dan zou ik kunnen horen wat hij precies wilde zeggen. En dat zou misschien een troost kunnen zijn.

ZO WILS

DE LAPPENMAND

Eerst Jos dan Annemiek en ook nog Eddy maakten het dit seizoen voor de FONDY’s niet gemakkelijk. In onze New-Orleansstijl is het niet eenvoudig om vervangers te vinden die zo maar alles kunnen meespelen maar dat is ons dan toch gelukt. Ik wou niet onderdoen voor de andere “geblesserden” en onderging na een lange chronische sinusontsteking op 25 oktober een FESS-ingreep wat betekent dat de chirurg de sinussen opnieuw openmaakt en poliepen verwijdert en de snot zelfs tot boven mijn hersenen weghaalde (nadien heb ik vernomen dat sommigen verbaasd waren over mijn bezit van hersenen). Deze ingreep was goed geslaagd zodat ik daags nadien terug naar huis kon en na persoonlijke thuisverzorging en onderzoek bij de chirurg goed voor de dienst werd verklaard.

Toch slaagde ik erin op zaterdag 3 november tijdens een concert, waarin ik mij goed voelde, een barst in mijn linkeroogkast te blazen waardoor ik een ontsteking achter of onder het oog kreeg en alles, zonder één Duvel te drinken, dubbel begon te zien. Om een nieuwe operatie te vermijden kreeg ik van de dokter (met “briefje”) verbod om trompet te spelen en dus “ongeschikt tot werken vanaf 17/12/2018 wegens medische aandoening. De werkzaamheden mogen worden hervat op 5/1/2019. Het verlaten van de woonst is toegelaten”, zo luidde de tekst. Zingen was wel toegelaten vandaar dat ik af en toe mijn “zegje” mag doen. Ik had de dokter tegelijk ook gevraagd om op het “briefje” te vermelden dat ik bij een alcoholcontrole niet mocht blazen “wegens medische aandoening”, maar dat zag hij spijtig genoeg niet zitten.

Dus niet getreurd, ik ga van 2019 een goed jaar maken!

DEN DIREKTEUR.

De kleine lettertjes.

Het einde van het boekjaar is in zicht, de rekening wordt gemaakt en de tekorten worden geconstateerd...Over het ganse boekjaar 2018 waren de bezoekersaantallen goed, maar onvoldoende om de stijgende kosten te compenseren. Wij zien ons genooddacht om vanaf 1/1/2019 de entreprijzen te verhogen, op een manier dat ze vergeleken met andere evenementen toch betaalbaar blijven:

- Entreprijs leden: 11 €

- Entreprijs niet-leden: 15 €

- Abonnement (enkel voor leden) voor 10 entrees: 85 €

- Lidgeld blijft onveranderd: 15 € voor 2 personen.

HET BESTUUR

Zaterdag 5 januari 2019
Fondy Riverside Bullet Band
+ **Karel Algoed (bas)**

Zaterdag 19 januari 2019
Fondy Riverside Bullet Band

Zaterdag 2 februari 2019
Fondy Riverside Bullet Band

Zaterdag 16 februari 2019
Fondy Riverside Bullet Band
+ **Fapy Lafertin (gitaar)**

Telkens om 21.00 uur

Deuren 20.30 & 24.00 uur

Reserveer tijdig je plaatsen: 03 888 35 94 (Camiel) of 03 888 00 83 (Johnny)

Firma's die "Het Veerhuis" steunen

Café LIPSTICK	Boom
Carrosserie ADRIAENSSENS	Puurs
Radio Rivierenland	Willebroek
Verrelst Inox Maatwerk	Aartselaar
LAMBRECHTS – STUDEONT	Ruisbroek
Optiek VAN BAEL	Kontich
SPECULOOS VERMEIREN	
& Het gemeentebestuur van WILLEBROEK	

d.i. de e-mailversie van
RIVERSIDE JAZZNEWS
Clubblad van: **Jazzclub HET VEERHUIS**
& **FONDY RIVERSIDE BULLET BAND**
Oostvaardijk 2 – Klein-Willebroek
Programmawijzigingen worden via mail doorgestuurd
of kijk op: www.fondy.be